

Gudrun fick handikappersättning för rullstol till rullstolsdans

Ungefär 400 medlemmar får varje år hjälp av Neuroförbundets rättsombud. Det kan handla om sådant som sjukpenning, sjukersättning, personlig assistans, bilstöd eller bostadsanpassningar. De flesta som kontaktar rättsombuden har fått beslut från kommunen eller försäkringskassan där de nekats den insats eller hjälp de ansökt om. Då hjälper vi dem med bedömningar, råd eller skrivelser vid överklagan. I många fall slutar det med att de inte får rätt till insatsen trots överklagan. Men det finns även exempel på medlemmar där domstolarna ger dem rätt. I kommande på rätt sida ska vi berätta om exempel på sådana ärenden. Exempelen bygger på verkliga fall och personerna heter i verkligheten något annat. De har givetvis gett Neuro sitt tillstånd att beskriva deras ärenden.

”Gudrun” är medlem i Neuro och har multipel skleros, ms sedan många år. Hon är rullstolsburen och har omfattande personlig assistans. Försäkringskassan godkände sommaren 2015 olika merkostnader för Gudrun i så kallad handikappersättning motsvarande 36 procent av prisbasbeloppet. Gudrun nekades dock att ta upp merkostnaden för en extra rullstol. Det är en lättkörd och aktivitetsanpassad rullstol som hon behöver för att kunna utöva sin stora hobby – rullstolsdans.

Gudrun överklagade, med hjälp av Neuros rättsombud, beslutet till förvaltningsrätten och yrkade 69 procent av prisbasbeloppet i handikappersättning för att täcka även del av kostnaden för den extra rullstolen. Överklagandet avsågs. Förvaltningsrätten anser bla att: ”Det har inte framkommit varför inte andra motionsformer och aktiviteter, som inte är rullstolsdans, inte skulle tillgodose Gudruns behov av motion”.

Prövningstillstånd i kammarrätten

Ärendet överklagades, på förslag av Neuros rättsombud, vidare till kammarrätten.

Kammarrätten meddelade prövningstillstånd och menar i domen, som kom i början av 2018, att Gudruns extra kostnader för rullstol till rullstolsdans är ”rimliga och motiverade av den funktionshindrades speciella behov och bör beaktas och att såväl funktionshindrets beskaffenhet som den försäkrades personliga förhållanden bör tillmätas betydelse”

Även om Gudrun själv valt att utöva just dans, så hade hon inte haft kostnaden för rullstolen om hon inte hade varit rullstolsburen, resonerar kammarrätten och skriver vidare: ”Enligt ingivna läkarintyg är dansen dessutom viktig för Gudrun ur ett psykologiskt och socialt perspektiv även om den inte är medicinskt nödvändig. Kostnaden bör därför godtas som merkostnad vid beräkningen av handikappersättningen”

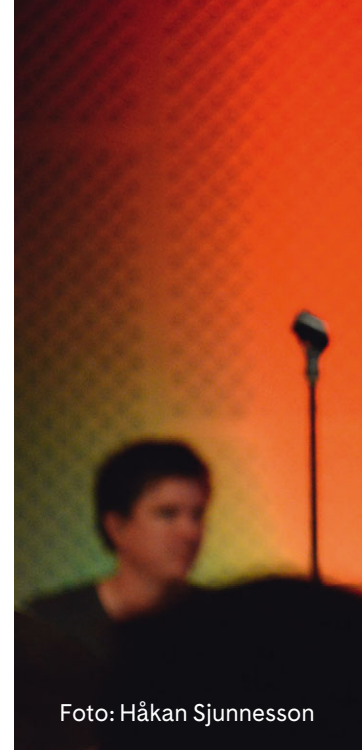

Foto: Håkan Sjunnesson

LÄS MER

Socialförsäkringsbalk (2010:110) 50 kap merkostnadsersättning

Juridiksidorna på neuro.se/rattsombud

Gudrun beviljas av kammarrätten rätt till handikappersättning med 53 procent av prisbasbeloppet, retroaktivt från och med januari 2015.

Handikappersättningen har från 1 januari 2019 ersatts av den sk merkostnadsersättningen. Detta kan man få om man har merkostnader för ex vård och kost, slitage, rengöring, hjälpmedel, hjälp i den dagliga livsföringen, boende mm.

Då grundprinciperna i merkostnadsersättningen är detsamma som vid handikappersättningen, är Neuros bedömning att Gudruns ärende är tillämpligt även vid ansökan om merkostnadsersättningen.

Vi inom Neuro ser detta som ett principiellt viktigt ärende, då det gäller frågan om huruvida fritidshjälpmedel kan medräknas som merkostnad vid handikappersättning. Ett så kallat prisbasbelopp enligt socialförsäkringsbalken var år 2018 45 500 kronor. Läs mer på www.scb.se

Du som medlem är välkommen att kontakta Neuros rättsombud på 08-677 70 19 eller rattsombud@neuro.se ●

MAGNUS ANDERSSON
KOORDINATOR RÄTTSOMBUDEN NEURO

Nätverk epilepsi

”Dagens epilepsivård gör mig orolig”

Min son fick epilepsi vid 11 års ålder. Trots att jag i mitt yrke haft kontakt med personer som lever med diagnosen, är det chockartat att byta roll från profession till mamma. Då vill jag enbart vara mamma, men upptäckte snabbt att jag ständigt måste läsa på, komma med förslag om nya insatser eller mediciner när sonens anfall inte går att kontrollera. Därför ser jag verkligen fram emot de nya nationella riktlinjerna för epilepsivård som nyss kommit ut. De kommer att innebära stora förbättringar för oss.

Jag har svårt att låta bli att driva på när jag märker brister i sonens vård. Det kan vara fördröjningar av insatser på grund av dåliga rutiner och långa väntetider, brist på specialister och resurser och ibland fel person på fel plats.

Några exempel. Sex månaders väntan på en EEG-undersökning är en evighet i en tonårings liv. En sådan undersökning ska sedan tolkas av läkare med rätt kompetens. I vårt fall kunde en expert två år senare, läsa ut helt andra resultat än den första läkaren gjort direkt efter undersökningen. Ett resultat vi dessutom också fick vänta på. Sonen hade i går nio anfall under en dag, var uppstressad och rädd. Jag blir i det läget inte så hjälpt av ett telefonbesked om att jag kommer bli uppringd ett dygn senare av ”någon”.

Epilepsi är ett svårt område, men ibland har jag undrat över specialistvårdens epilepsikompetens. Jag förstår att sonens och vår föräldrainformation kan styra olika insatser vid olika tillfällen. Han får ju sällan anfall just under ett läkarbesök. Men alltför mycket hänger på oss föräldrar. Hur går det för alla som inte har stridbara eller pålästa anhöriga?

Idag gäller inte lika vård för alla. Det måste bli en enda tydlig, tillgänglig vårdkontakt, en kontinuitet i den kontakten som ger en bra dialog mellan oss och vården. Dessutom tillgång till ett team med bred kompetens. Det hoppas jag blir verklighet inom epilepsivården. Snarast! ●

Fia Gunnarsson
Närstående/anhörig

reflex@neuro.se